Сумно на тебе дивитися, кринице,
пільна кринице з прогнилим цямринням,
оточила ти себе свитою кропиви ницої,
ще й хизуєшся мереживом жабуриння.

А була ти, небого, богинею у правітчизні,
молилися предки до твого непороччя,
пили вони жадібно тіло твоє пречисте,
солодкою водою причащали очі.

Де твоє нині ділося блакитне свічадо?
Хто тебе чару дівоцтва позбавив?
Скільки на землі зі смагою прочанів,
а жоден з летаргії не розбудив тебе збанком.